

Netty van Kaathoven

De paardenmeiden 4

Superveulen

δ

De trein

‘Lekker, maar niet heus,’ griezelt Rens als Malaika haar blote voeten op zijn knieën legt. Ze heeft zich net uit haar leren teenslippers met nepdiamantjes gewurmd en laat haar vermoeide voeten nu rusten op de spijkerbroek van Rens, die tegenover haar zit in de treincoupé. Rens knijpt demonstratief zijn neus dicht. Zijn gezicht spreekt boekdelen. ‘Ik heb helemaal geen stinkvoeten,’ zegt Malaika beledigd. Rens lacht. ‘Zo meteen krijg je ruzie met de conducteur,’ waarschuwt Sanne. ‘Als je je voeten op de bank legt, ja. Maar niet als je ze op een persoonlijk voetenbankje legt,’ giechelt Malaika. Rens pakt haar benen voorzichtig op bij de enkels en legt ze naast zich op de bank. ‘Hè, jammer, het was net zo knus,’ klaagt Malaika. Rens bloost. ‘Gaan we weer! Laat die jongen toch eens met rust,’ zegt Sanne. Ze zitten met zijn vieren op elkaar gepropt op twee tegenover elkaar staande banken, terwijl de rest van de treincoupé vrijwel leeg is. Omdat dat gezellig is. En er is op de banken om hen heen natuurlijk erg veel plek nodig voor de grote roze rolkoffer met paardenstickers met glitters erop van Malaika, haar gigantische beautycase (uiteraard ook beplakt

met paardenplaatjes), haar linnen tasje met rijlaarzen en cap en een rugzakje vol snoep. Sanne en Femke hebben allebei een sporttas waar alles in past. Hun rijlaarzen hebben ze er bovenop gebonden. Rens heeft, zoals gewoonlijk, zijn trekkersrugzak meegenomen. Zijn rijlaarzen heeft hij thuisgelaten, want er zijn op hun vakantieadres maar twee Tinkers die bereden kunnen worden, en drie paardenmeiden, dus hij vreest nu al dat hij niet aan bod zal komen. De meiden vinden op vakantie gaan zonder rijspullen het domste wat je kunt doen. Je kunt tenslotte altijd en overal een paard tegenkomen, dat wellicht dolgraag bereden wil worden. Malaika, Sanne en Femke hebben wekenlang moeten zeuren bij hun ouders om voor het eerst alleen op vakantie te mogen gaan. Het was te ver, te gevaarlijk in het buitenland, ze hadden geen geld, ze waren pas net veertien of zelfs nog niet, ze spraken niet genoeg Frans, de treinreis was ingewikkeld, ze zouden niet zomaar naar huis kunnen als er iets was, ze zouden van het paard kunnen vallen in de heuvels, ruzie kunnen krijgen ... Eindeloos was de lijst met bezwaren. Toen Rens beloofde om mee te gaan – hij is al vijftien en spreekt redelijk Frans – en de moeder van Femke de andere ouders belde, mocht het dan eindelijk. Zucht! En nu zijn ze dus met zijn vieren op weg

naar een camping in Frankrijk,
waar ze vorige zomer nog
met de ouders van Femke kampeerden.
Campingeigenaar Ward besloot toen dat Wendo,
het oude lievelingspaard van de meiden in de manege
waar ze al jaren rijden, bij hem op de camping van
zijn pensioen mocht gaan genieten.
De meiden zochten al een tijdje een goed onderdak
voor Wendo en samen met pony Wolly
– de pony van Ward zijn nichtje – is het paard
toen naar Frankrijk gebracht. Ward heeft ook nog
twee mooie zwarte Tinkers die bereden
kunnen worden, dus het wordt
een echte paardenvakantie voor de meiden.
Vorige zomer beloofden ze Wendo
wel duizendmaal dat ze snel weer naar hem
zouden komen kijken. En nu is het lente
en hebben ze vakantie, dus ze zijn dan eindelijk
op weg.

‘We gaan afspraken maken voor als we zo meteen
weer moeten overstappen,’ waarschuwt Rens.
Malaika kijkt hem onschuldig aan.
‘Alles wat jij niet zelf kunt dragen,
gaat gewoon met de trein mee terug,
desnoods naar Nederland,’ vindt Rens.
Femke en Sanne lachen instemmend.
Zij zijn de trucjes van hun vriendin Malaika
wel gewend, maar Rens trapt er nog steeds in.
Hij kent haar nog niet zo goed.
‘Wat zit er in hemelsnaam allemaal
in die discokoffer van jou?’ vraagt Rens.

Hij heeft zich daarstraks op het perron
echt een ongeluk gesjouwd om alle spullen
van Malaika in de trein te krijgen
voordat de deuren zoevend sloten.
Malaika paradeerde op haar slippers met hakjes
achter hem aan met in haar ene hand
de megagrote beautycase en in haar andere hand
een zak drop.

‘Allemaal dingen die ik nodig kan hebben,’
klinkt het beledigd uit Malaika’s mond.
Ze biedt iedereen wat Engelse drop aan.
Als zoenoffer.

‘Jurkjies, lippenstift, leggings in alle kleuren,’
somt Sanne op.

‘Nou ja, je weet nooit, toch? Misschien is er wel
een discoavond?’ peinst Malaika.

‘Er zal helemaal geen discoavond zijn,
we gaan werken in de rimboe,’ zegt Sanne.
Ze moeten nog één keer overstappen
en dan zitten ze in de trein die hen rechtstreeks
naar de Vogezen brengt. Daar zal campingbaas Ward
hen van het station ophalen. Femke was vanochtend
al bezorgd dat ze met al die spullen van Malaika
niet allemaal in de auto zouden passen,
maar ze had echt alles nodig wat ze bij zich had.
Zei Malaika.

Rens en de meiden gaan anderhalve week kamperen.
Ze zullen slapen in een oude stacaravan
en eten kunnen ze bij Ward en zijn vrouw Elise,
een Nederlands echtpaar dat sinds twee jaar
op de camping in de Vogezen woont.
Als dank zullen ze elke morgen

een paar uur helpen met klussen.
Ward heeft hen al gemaild wat er allemaal moet gebeuren: het toiletgebouw moet geschilderd worden, de brandnetels moeten op het hele terrein uit de grond getrokken worden (foto's had hij bijgevoegd), ze kunnen bramenstruiken snoeien, de groentekas bedrijfsklaar maken en natuurlijk ook de groentetuin.
Daarnaast heeft de rivier deze winter – toen er veel smeltwater was – een deel van de grindoever weggespoeld, dus de oever moet verstevigd worden, zodat de campinggasten deze zomer weer in de rivier kunnen zwemmen. En wat ook niet onbelangrijk is: de omheining van het weiland van Wendo en Wolly zal gerepareerd worden. Er zullen hier en daar nieuwe weidepaaltjes moeten komen in plaats van de verrotte paaltjes die er nu staan, en er moet nieuw draad worden gespannen. Dat vinden de meiden de leukste klus, want Wendo voelt nog een beetje als hun eigen paard.

Het is een lange reis naar de camping, en om de verveling tegen te gaan zitten ze elkaar met zijn vieren een beetje te plagen. Sanne, die sinds het begin van dit schooljaar bij haar vader woont, is samen met hun vriend Rens gisteravond al uit Drenthe gekomen om bij Femke te logeren, zodat ze vanmorgen vroeg op pad zouden kunnen om nog voor het avondeten

op de camping te zijn.

‘Je hebt je bergschoenen toch meegenomen, hoop ik?’
vraagt Rens aan Malaika.

‘We gaan toch niet wandelen?’

vraagt Malaika verschrikt. Als ze ergens
een hekel aan heeft dan is het wel aan sporten.

‘We gaan zeker wandelen. Elke dag,
met Wendo en Wolly lekker de heuvels in,
net als vorig jaar,’ antwoordt Sanne.

‘En op welke schoenen wilde je gaan klussen?
Heb je al eens in een brandnetelveld gestaan
op slippers?’

‘Jullie pesten me!’

‘We pesten je helemaal niet, we zijn praktisch.
En we behoeden je voor rampen,’ vindt Femke.

‘Ik zal wel helpen met koken,’ bedenkt Malaika.

‘Daar ben ik nou net goed in.’

‘Als Elise je hulp kan gebruiken.

We hebben afspraken gemaakt met Ward,
weet je nog?’ zegt Rens. ‘Dat akelig lange lijstje
met zware taken.’ Hij kijkt er ernstig bij.

‘Ja, nou ja, we zien wel.’

Malaika neemt een troostende mars uit haar rugzak.

Ze biedt de anderen ook een reep aan,
maar die geven de voorkeur

aan de enorme berg sandwiches die de moeder
van Femke vanmorgen heeft meegegeven.

Na het eten pakken ze alle spullen bij elkaar.

Ze naderen het station

waar ze weer moeten overstappen.

Sanne gooit snel het paardentijdschrift
dat ze aan het lezen was in haar tas,

Rens bergt zijn boek over turntechnieken op. Zuchtend sleurt Malaika haar koffer achter zich aan door het smalle gangpad. Haar rugzakje draagt ze op de rug, de tas met rijlaarzen om de schouder, en de beautycase zit onder haar arm gekneld. Op het moment dat ze uitstapt, valt de make-upkoffer kletterend op het perron. Poederdoosjes en lipsticks rollen alle kanten op. Even lijkt het alsof Malaika in een woedeaanval zal uitbarsten. Dan laat ze zich schaterend op haar knieën vallen om alle spullen te verzamelen. ‘Misschien hebben jullie wel een beetje gelijk,’ lacht ze. Ze propt alles weer slordig in het koffertje en slaat drie keer op het deksel voor het sluiten wil. Ze kijkt beteuterd naar de drie gierende vrienden om haar heen en dan naar de andere mensen op het perron. ‘Troep, troep, troep, troep, volgens mij,’ zegt Rens plagend. Eerst kijkt Malaika hem woedend aan, maar dan barst ze weer net als de andere meiden in lachen uit. ‘Hier,’ zegt ze tegen een spichtig, fel opgemaakt meisje dat net naar de deuren van de trein loopt. Ze duwt de beautycase in de handen van het meisje. ‘Wees er maar gelukkig mee, ik ga puur natuur op vakantie! Jiha-a!’ ‘Wat doe je nu, gek?’ schrikt Femke. ‘Daar zit voor honderden euro’s make-up in!’ Maar het meisje is al weg. Rens lacht zich een kriek. ‘Puur natuur ben je veel mooier, volgens mij,’ prijst hij Malaika.

Ze bloost ervan.

‘Ai, ai, ai,’ mompelt Sanne in zichzelf.

Hoofdschuddend vervolgt ze haar weg naar de trein, die al op hen staat te wachten aan de overzijde van het perron.

‘Opschieten!’ roept ze

over haar schouder. De rest holt achter haar aan.

Rens is zo aardig om Malaika nog één keer

met haar weerbarstige koffer op wieltjes te helpen.

Net op tijd springen ze in de trein.

Als die zich schokkend in beweging zet,

valt Sanne om in de armen van Rens.

‘Wat doen jullie nu?’ vraagt Malaika verbaasd.

‘Ai, ai, ai,’ herhaalt Sanne. Ze knipoogt naar Rens, pakt haar sporttas en loopt de coupé in.

De camping

‘Zo, zo, daar hebben we de dames,’
grinnikt Ward als hij de meiden even later
lachend tegemoet loopt op het perron.
‘*Bienvenue à France!* En dan moet jij Rens zijn.
Man, man, wat hebben de meiden al over jou
lopen opscheppen in hun e-mails.’
‘Ik ben Rens, ja. Wat hebben ze allemaal
over me geschreven?’
‘Dat je zo ongeveer de leukste en knapste jongen
van West-Europa bent en toen ik mailde
dat ik drie hulpjes eigenlijk wel genoeg vond,
werd jij ineens ook de allerstoerste klusjesman
die ik me maar kon wensen.’
‘Geef toe, het is niet gelogen, toch?’ vraagt Femke.
Ward neemt Rens monsterend op.
Hij bekijkt ook zijn grote werkhandsen.
‘Ik denk dat het wel eens zou kunnen kloppen,’
veronderstelt hij lachend.
Malaika loopt nog een keer terug naar waar de trein
net stopte, om haar zware koffer op te halen
die ze daar achterliet.
‘Met wat voor ufo kom jij nu aanzeilen?’
vraagt Ward.
‘Nee, hè, niet weer,’ klaagt Malaika.
‘Ik weet het nu wel.’
‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ Ward kijkt
de andere meiden verbaasd aan,
die draaien zich proestend om.
‘Volgens mij niet,’ vindt Rens.
‘Oké, oké, ik vraag voor mijn verjaardag